ROBERT SHKURTI

GOJËDHËNA POPULLORE DHE FABULA PËR TË RRITUR

BOTIMET TOENA
Tiranë

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Edona Marku Huqi
Redaktore letrare: Besa Vila
Korrektore letrare: Majlinda Bami
Përkujdesja grafike *dhe* kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 9789928960641

©Autori

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA
Rr. "M. Gjollesha", K. Postare 1420, Tiranë
Tel.: + 355 4 22 40 116
Email: botimet.toena@gmail.com
toena.porosionline@gmail.com
https://toena.al

GOJËDHËNA POPULLORE

Gruaja dhe hajdutët

Në fillim të shekullit të njëzetë, në një fshat të largët të Shqipërisë së Jugut shkuan për të vjedhur tre hajdutë në shtëpinë e Arif Ibrahimit. I zoti i shtëpisë nuk ndodhej aty. Ai kishte shkuar për darkë te një mik. Hajdutët ishin në dijeni për këtë. E kishin parë të dilte nga fshati hipur mbi kalë dhe e kishin ruajtur derisa ishte larguar.

Muaji shtator ishte në të dalë. Nata ishte e freskët dhe qielli i mbushur me yje. Hëna, edhe pse ishte e ngrënë dhe ngjasonte me një drapër pa bisht, ndriçonte me dritën e saj të argjendtë.

Pasi kapërcyen ngadalë gardhin, që të mos bënin zhurmë, u afruan në heshtje te një nga dritaret për të parë nëse kishte njeri. Nën dritën e dobët të llambës së vajgurit dalluan hijen e një gruaje, që vërtitej nëpër dhomë duke u marrë me punë. U ulën dhe qëndruan në heshtje. Qenit të shtëpisë i kishin dhënë një copë mish të helmuar dhe ai nuk po ndihej më.

Kur po afroheshin te dritarja, gruaja dëgjoi një zhurmë të lehtë hapash. Zemra iu drodh dhe djersë të ftohta i mbuluan ballin e gjerë nën shaminë e lidhur

në kokë. Ndaloi një hop, por pastaj nisi të vërtitej si më parë, pa e kthyer vështrimin nga dritarja. Por ndërsa vërtitej nëpër dhomë shqetësimi dhe frika iu shtuan së tepërmi. “Obobo, hajdutët! Po tani si t’ia bëj?! Do të më vjedhin gomarin, lopën dhe ndonjë dele! Punë e madhe për to, vetëm të mos na vrasin! Po shkoj të shoh njëherë fëmijët”, tha me vete dhe doli nga dhoma.

Hajdutët ndiqnin në heshtje lëvizjet e saj. Sapo doli nga dhoma, njëri prej tyre u pëshpëriti shokëve:

- Me siguri do të kthehet përsëri, sepse do të shuajë llambën.

- Presim edhe ca, - ia ktheu hajduti tjetër.

Pas disa minutash gruaja u kthye në dhomë. Nuk e hodhi fare vështrimin nga dritarja, por u ul mbi minderin e madh, të mbuluar me mbulesa leshi në ngjyrë gri dhe të kuqe të errët. Minderi zinte një pjesë të madhe të dhomës. Mbi të ndodheshin dy postiqe me lesh të bardhë delesh. U mor me to për disa çaste duke vrarë mendjen si do t’ia bënte më tej. U ngrit dhe kontrolloi llambën nëse kishte vajguri. Ajo ishte e mbushur plot. “Mund të bëjë flakë deri në mëngjes. Sa mund të jetë ora, vallë?”, pyeti veten dhe shkoi e u ul përsëri mbi minder.

Nuk kishte arritur ende mesnata - gruaja nuk mund ta dinte sepse shtëpia nuk kishte orë.

- Hë moj, shtrigë e dreqit, kur do të shkosh të flesh?! - foli gjithë nerva hajduti i tretë me një zë shumë të ulët, aq sa mezi e dëgjuan dy të tjerët.

- Shshsht! - ia bëri njëri nga dy të tjerët duke vënë gishtin tregues mbi buzë, shenjë që tregonte se duhej ta mbyllte gojën.

Teksa qëndronte ulur mbi minder, gruaja nisi të fliste me zë të lartë:

- Oi, duhet të ngrihem! T'i jap bukë qenit, t'i shtie bar gomarit, të mbyll derën dhe pastaj të bie të fle!

Hajdutët e dëgjuan dhe panë njëri-tjetrin në sy, aq sa mund ta shihnin në errësirën e natës, dhe tundën kokat në shenjë miratimi.

- Ja dhe pak, sa të ngrihet, - tha njëri prej tyre.

- Po, po, pas pak do të ngrihet, - ia ktheu tjetri.

- Më pas do t'i japë bukë qenit dhe do t'i shtjerë bar gomarit, - tha hajduti i tretë.

Kusarët prisnin me ankth që gruaja të ngrihej dhe të kryente veprimet që kishte thënë se do të bënte. Pas disa minutash gruaja foli me vete përsëri, por me zë më të lartë:

- Oiii, duhet të ngrihem! T'i jap bukë qenit, t'i shtie bar gomarit, të mbyll derën dhe pastaj të bie të fle!

Hajdutët qëndronin të heshtur në pritje të veprimeve të gruas.

- Oh, sa më pihet duhan! M'u ça hunda! - tha njëri prej tyre.

- Mbylle, more! - iu kthye shoku.

- O po vdiqa, më pihet duhan!

- Prit dhe pak. Ajo me siguri do të ngrihet, - tha hajduti tjetër.

Ndërsa diskutonin me zë të ulët, dëgjuan përsëri gruan:

- Oiii, duhet të ngrihem! T'i jap bukë qenit, t'i shtie bar gomarit, të mbyll derën dhe pastaj të bie të fle!

Hajdutët vazhdonin të qëndronin të heshtur në freskinë e natës me shpresën se gruaja do të ngrihej nga çasti në çast. Herë pas here gruaja përsëriste me zë të lartë:

- Oiiii, duhet të ngrihem! T'i jap bukë qenit, t'i shtie bar gomarit, të mbyll derën dhe pastaj të bie të fle!

Ashtu e kaluan gjithë natën dhe s'e morën vesh sa herë e përsëriti gruaja fjalinë që i bëri të prisnin derisa u përmendën dhe i thirrën mendjes.

- Oburra, hajde të ikim! - tha njëri prej tyre. - Qenka gdhirë!

Dy të tjerët e ndoqën nga pas dhe u larguan.

18 janar 2021

Djali dhe plaku

Në një ditë të bukur vjeshte një burrë në moshë të thyer, rreth të shtatëdhjetave, që banonte në një fshat malor, mori rrugën për në qytet. Do të çonte bereqet, të cilin e kishte ngarkuar me ca thasë të mëdhenj mbi samarin e kalit. Rrugës për në qytet, pasi kishte lënë fshatin e tij, takoi një djalë të ri rreth të njëzetave. Djali shkonte pas kalit, të cilin e kishte ngarkuar me thasë të bardhë që i kishte lidhur mirë në samar.

Plaku nuk e njihte djalin, sepse ai nuk ishte nga fshati i tij.

U përshëndetën me njëri-tjetrin dhe vazhduan rrugën së bashku.

- Për ku je nisur kështu? - e ngau bisedën plaku ndërsa po ecnin në krah të njëri-tjetrit.

- Për në qytet, - u përgjigj djali dhe më tej shtoi: - Dua të shes bereqetin, që kam ngarkuar dhe të blej ca gjëra për shtëpinë.

- Ke shkuar herë tjetër?

- Jo, është hera e parë?

- Pse nuk shkoi yt atë, po të dërgoi ty? - pyeti plaku dhe i hodhi një vështrim djalit. Vuri re fytyrën e tij të pastër. Sapo kishte nisur t'i dirsej. "Eh, lum ti, more bir, që je në këtë moshë! Sa zili të kam!", tha me vete.

- Eh, babai është i sëmurë dhe prej disa muajsh lëngon në shtrat! - u përgjigj djali me gjysmë zëri.

- I ka pleqëria këto, mor bir! - i tha plaku pa ia ndarë vështrimin dhe më pas e pyeti: - A ke vëllezër të tjerë?

- Po, kam dy vëllezër, por ata janë ende të vegjël dhe unë mundohem të ndihmoj familjen. Qëkur u sëmur babai, barra e shtëpisë më ka rënë mua, - u përgjigj djali.

Plakut i pëlqeu përgjigjja e tij, por ndjeu keqardhje për të.

Pas afro tri orësh rrugë arritën në qytet. Ishte ora dhjetë.

- Do të kthehesh në fshat sonte apo do të qëndrosh në qytet? - e pyeti plaku.

- Nuk e di! Nëse e shes të gjithë bereqetin dhe arrij të blej gjërat që i duhen nënës për shtëpinë, do të kthehem, përndryshe do të fle në qytet, - u përgjigj djali me mëdyshje.

- Unë do të qëndroj këtu. Nuk kam fuqi të bëj përsëri disa orë rrugë më këmbë. Do të qëndroj te hani në të dalë të qytetit, - i tha plaku. U përshëndet me djalin dhe i uroi tregti të mbarë.

- Të mbarë e paç edhe ti, xhaxha! - ia ktheu djali dhe u largua.

Mbrëmja e solli që plaku dhe djali të takoheshin përsëri te hani në të dalë të qytetit.

- Si të shkoi pazari? - e pyeti plaku kur po hanin darkën që u kishte përgatitur hanxhiu.

- Jo keq, xhaxha. E shita bereqetin dhe bleva të gjitha gjërat që më porositi nëna. M'u desh kohë që t'i mbaroja të gjitha punët, ndaj nuk munda të kthehem në fshat, kështu që mendova të fle në han e nesër në mëngjes të nisem për në shtëpi.

- Mirë e ke menduar, or bir! Çlodhu sonte, që nesër të jesh i freskët për udhë. Po deshe, e bëjmë rrugën e kthimit përsëri bashkë, - i tha plaku.

- Me shumë kënaqësi, xhaxha, - ia ktheu djali.

Pasi mbaruan së ngrëni darkën, i uruan njëri-tjetrit gjumë të ëmbël dhe u shtrinë për të fjetur. Të dy ishin të lodhur dhe i zuri gjumi shpejt.

Të nesërmen në mëngjes djali dhe plaku u takuan pranë pusit të hanit. U hodhën nga një grusht ujë syve dhe i thanë hanxhiut t'u përgatiste diçka për të ngrënë, por do ta merrnin me vete, pasi nuk donin të humbnin kohë në kthim. Hanxhiu nxitoi t'u bënte gati ushqimet, ndërsa ata u drejtuan për te kuajt që qëndronin lidhur në një kënd të hanit.

Plaku nisi të merrej me kalin e tij. Pasi e përkëdheli në qafë dhe në vithe, bëri ta zgjidhte, por nuk arriti dot, sepse dëgjoi një klithmë të fortë. Ktheu kokën dhe pak më tutje pa djalin të shtrirë përdhe prapa kalit të tij. Nxitoi drejt tij, por ç'të shihte?! Ai dergjej i mbytur në gjak. Fytyra e pastër i ishte mbuluar e tëra

dhe një e çarë e madhe në formën e patkoit i dallohej në mes të ballit.

- Ooo, mosss! - lëshoi një rënkim rrëqethës plaku nga dhimbja e madhe që ndjeu. U ul më gjunjë dhe ia mori kokën djalit në duar.

Ai as jepte e as merrte frymë. Kishte vdekur. Plakut iu ça zemra dhe nga zgavrat e rreshkura të syve i rrodhën disa pika lot.

- Po pse, o Zot?! Çfarë të kishte bërë ky engjëll që ia more jetën kaq shpejt?! Kujt i pate bërë keq, ti mor bir? Ti akoma nuk e kishe filluar jetën! Ja, kjo ishte puna e parë që po bëje për të ndihmuar familjen! Eh, mor bir! Ndoshta lave mëkatet e ndonjë tjetri! Ndoshta ndonjë i afërmi yt ka bërë krime e mynxyra me kohë dhe i shleve ti. Oh, sa padrejtësi! Botë e ndyrë! - tha me zë, edhe pse askush nuk e dëgjonte.

Nxori një shami nga xhepi dhe nisi t'ia pastronte fytyrën. Thirri me zë të lartë për ndihmë. Në çast ia behu hanxhiu dhe nja dy bujtës, të cilët e morën djalin në duar me kujdes dhe e futën brenda në han.

20 janar 2021

Shoku i kurbetit

Ishte mesi i muajit qershor. Babë e bir punonin në arë. Korrnin grurin, që kishte marrë ngjyrën e florinjtë dhe kallëzat e plota që i mbanin kryet ulur. Po afronte mesdita. Dielli po ngjitej në zenit. Digjte fort.

- Mbarojmë edhe këtë rreshtin këtu dhe pastaj ulemi të hamë drekën që na ka vënë nëna, - i tha i ati.

- Mirë, baba, - ia ktheu i biri dhe i dha draprit edhe më shpejt për t'i dalë rreshtit në fund.

Pasi mbaruan, u ulën nën hijen e një dardhe, e cila ishte e mbushur plot dhe ishte gati në të pjekur. Teksa po hanin drekën, djali i thotë të atit:

- Baba, do të shkoj në kurbet, në Amerikë.

I ati nuk foli. Fjalët e të birit e kapën të papërgatitur. Vazhdoi të hante i menduar. I biri nuk ia ndante sytë, madje e la fare ushqimin dhe priste përgjigjen e tij.

- Me kë do të shkosh, more bir? - e pyeti ai kur mbaroi kafshatën që kishte në gojë.

- Me një shok, baba. Me Ganiun, djalin e Adilit.

- Mirë, mor bir, Zoti ta bëftë mbarë! Tani je i rritur dhe vendos vetë për jetën tënde, por një këshillë do të

të jap: shoku duhet të jetë i besës dhe bujar, të ndajë me ty edhe kafshatën e fundit.

Pas disa ditësh Agimi - kështu quhej djali - mori rrugën për në kurbet bashkë me Ganiun, shokun e tij. U nisën për në qytet. Qyteti ndodhej larg. Duhej të ecnin nja pesë orë më këmbë. Pasi të mbërrinin atje, do të merrnin një autobus, që do t'i çonte në Durrës, për të hipur më pas në anije. Në të dalë të fshatit Agimi nxori nga trasta një kokërr mollë dhe ia dha Ganiut. Ai e mori dhe e futi në trastën e tij. Vazhduan të ecnin. Pas ndonjë ore Ganiu nxori nga trasta mollën që ia dha Agimi dhe nisi ta hante. Agimi e pa me bisht të syrit, por nuk i bëri zë derisa ai e mbaroi të tërën. Më pas e pyeti:

- A ulemi dhe pushojmë një copë herë?

- Ulemi, - ia ktheu Ganiu.

Pasi gjetën një vend të sheshtë, lanë trastat përdhe dhe u ulën.

Pasi kaluan disa minuta Agimi i thotë:

- Dëgjo, o Gani! Unë ndërrova mendje. Do të kthehem. E lëmë për ndonjëherë tjetër.

- Po si kështu?! - pyeti i habitur Ganiu duke e parë drejt e në sy.

Heshti për disa çaste dhe pastaj shtoi i dëshpëruar:

- Ishe ti që më nxite të shkojmë.

- E po ja, ndërrova mendje, - ia ktheu Agimi dhe mori trastën e u nis për t'u kthyer në fshat.

Ganiu e ndoqi pas duke vrarë mendjen të kuptonte arsyen se ç'kishte ndodhur me shokun e tij.

Pas një muaji Agimi u nis përsëri për në kurbet, por këtë radhë me një shok tjetër. Ashtu si edhe herën e parë, ai nxori nga trasta një kokërr mollë dhe ia zgjati shokut, i cili, pasi e falënderoi, e futi në trastën e tij. Vazhduan rrugën. Pasi kishin ecur më shumë se një orë, Agimi i propozoi shokut që të uleshin dhe të bënin pak pushim.

- Ulemi, - ia ktheu ai.

Gjetën një vend të përshtatshëm dhe u ulën. Ndërsa po bisedonin, shoku nxori nga trasta mollën, që ia kishte dhënë Agimi, e ndau në dy pjesë dhe njërën ia zgjati atij.

- Urdhëro! - i tha.

- Jo, haje ti. Unë ta dhashë ty, - ia ktheu Agimi.

- Po ti vetëm një mollë kishe dhe atë ma dhe mua. E si do ta ha vetëm, pa të dhënë edhe ty?

- Faleminderit! - ia ktheu Agimi.

Pasi hëngrën mollën e u çlodhën pak, morën rrugën e kurbetit.

Teksa ecnin, Agimit i erdhën ndër mend fjalët e të atit që shokun ta zgjidhte besnik dhe bujar që të ndante me të edhe kafshatën e fundit.

23 janar 2021

Djali dhe babai

- Baba, bëhu gati, se jemi për udhë! - i tha i biri dhe shpejtoi të rregullonte trastën që do të merrnin me vete.

- Mirë, mor bir! - iu përgjigj i ati me një zë të shuar e më tej shtoi: - Po ja, prit dhe pak sa të bëhem gati.

I biri nuk foli. Mori trastën dhe doli te pragu i derës. Nisi të dridhte një cigare dhe më pas e ndezi e filloi të tymoste.

Kishte ardhur ora që plaku t'i thoshte "lamtumirë!" kësaj bote njëherë e mirë. Kështu ishte thënë dhe shkruar. Shumë vjet më parë qeveria kishte nxjerrë një ligj që vazhdonte të zbatohej ende: njerëzit që mbushnin moshën e caktuar sipas ligjit, duhej të vdisnin. Boll kishin jetuar. Ishin barrë për shtetin. Ishin të padobishëm për shoqërinë. Shteti nuk mund të paguante për t'i mbajtur e kujdesur për ta.

Plaku sapo i kishte mbushur vitet e përcaktuara në ligj. Kishte dashur të vdiste më parë, para se të mbushte moshën e caktuar. Ah, sa e kishte dashur dhe ëndërruar vdekjen e bekuar! Të vinte e ta merrte një orë e më parë, por ajo nuk e kishte pyetur, nuk e

kishte dëgjuar, me gjithë lutjet e shumta që i kishte bërë. Kishte dashur t'i vinte nga Zoti dhe jo nga robi, por nuk qe e thënë.

- Baba, je gati? - u dëgjua përsëri zëri i të birit.

- Gati jam, mor bir, gati jam! - u përgjigj plaku dhe doli duke u çapitur i kërrusur mbi shkopin e drejtë e të fortë, të cilin e kishte gdhendur vetë vite më parë, kur kishte nisur t'i trokiste pleqëria.

U nisën. Djali para dhe plaku pas. Djali ishte nervoz dhe ndizte e shuante cigaret njëra pas tjetrës. Plaku ecte ngadalë. Djali herë pas here kthente kokën dhe shikonte të atin. I vinte keq tek e shihte në atë gjendje të mjerë, dëshpëruese, por nuk kishte ç'të bënte. Duhej të zbatonte urdhrin e qeverisë. E quante çmenduri atë ligj, por nuk kishte guximin të mos e zbatonte. Ai që nuk e zbatonte ligjin, ndëshkohej rëndë. E paguante me jetën e tij.

Pasi bënë një copë rrugë, plaku i tha të birit:

- Ndalojmë ca, o bir! Dua të ha e të pi për herë të fundit, ndaj më jep diçka nga ajo që ke përgatitur.

- Mirë, o baba. Ta përgatis unë, - ia ktheu i biri dhe hodhi vështrimin rrotull. Si gjetën një vend të sheshtë, u ulën për të ngrënë.

Koha po vrenjtej. Frynte pak erë dhe një grumbull i madh resh, të shtyra dhe prej saj, vraponin të çoroditura në hapësirën qiellore. Nga çasti në çast mund të niste shiu.

Plaku hante ngadalë. Goja e padhëmbë mundohej të përtypte bukën dhe një copë djathë dhie. Duart e fishkura i dridheshin teksa fuste çapat e vogla në gojë.

Sytë e shuar i ishin futur brenda zgavrave dhe dukej sikur kishin humbur brenda tyre. Rrudhat e ballit dhe të faqeve dukeshin si brazda në fytyrën e tij të lodhur e të rreshkur nga vuajtjet dhe vitet që kishte mbi supe. “Si katandiset njeriu!”, tha me vete djali tek e shikonte vjedhurazi të atin dhe ndjeu edhe më shumë keqardhje për të.

Pasi plaku mbaroi së ngrëni u ngritën. Duhej të bënin edhe pak rrugë në fushë dhe më pas duhej t’i ngjiteshin malit. Sipas urdhrit të qeverisë, mali ishte vendi ku djali duhej të linte të atin e më pas ky i fundit duhej t’i dorëzohej fatit.

Kur arritën në rrëzë të malit, plaku dukej i sfilitur dhe nuk kishte më fuqi të ecte. Kishte bërë gjithë atë rrugë. Forcat e kishin lënë.

- Hajde të të marr në kurriz! - i tha i biri dhe e ngriti lehtësisht të atin.

Mori të përpjetën. Qielli u nxi krejt. Ca pika të mëdha shiu lagën fytyrat e tyre. Djali ngjitej duke gulçuar. Shiu ia mori shtruar. Toka po bëhej e rrëshqitshme, megjithatë djali i ngjitej malit me të atin në kurriz. Për fatin e tij të mirë, shiu nuk vazhdoi gjatë. Pushoi papritur. Djali nxitoi që të arrinte sa më parë në vendin e caktuar. Shkumonte si një kalë i azdisur. Arriti deri në njëfarë vendi dhe i tha të atit:

- Baba, unë po të lë këtu. Më vjen keq, por rrugën që të ka mbetur bëje vetë. Mirë u takofshim në botën tjetër!

Plaku në fillim nuk foli. U tremb dhe e zuri një frikë që kurrë më parë nuk e kishte provuar. U

mendua një hop dhe vendosi të luante gurin e fundit. Ishte e vetmja shpresë që i kishte mbetur. Më në fund vendosi t'ia tregonte të birit se ç'kishte bërë dyzet e ca vjet më parë.

- Mirë, more bir, si të duash ti, por të lutem ma plotëso edhe një dëshirë, - i tha me zë pothuajse të shuar, aq sa djali mezi e dëgjoi.

- Çfarë dëshire, baba?! - pyeti i çuditur ai.

- Mos më lër këtu, o bir! Më ço pak më lart, sepse deri këtu e prura unë tim atë kur i erdhi ora për t'u larguar nga kjo botë.

Djali nuk po u besonte veshëve. Nuk e priste një gjë të tillë. U çudit aq shumë, sa mend i iku goja. Pas disa çastesh e mblodhi veten dhe e pyeti të atin:

- Po pse, o baba, edhe ti e ke sjellë tët atë deri këtu?

- Po, mor bir! Kur i erdhi mosha për të ikur nga kjo botë, këtu e solla. Pikërisht në këtë vend ku ndodhem tani, - u përgjigj plaku duke e parë të birin në dritë të syrit.

Djali u mendua një hop. "Ama kështu qenka puna?! Domethënë edhe mua, kur të më vijë mosha për të vdekur, im bir do të më sjellë këtu! Në djall të venë të gjitha! Në këtë botë, me sa kuptoj, qenka shkruar se çfarë u bën të tjerëve do të ta bëjnë ty, por unë nuk dua që im bir të bëjë të njëjtën gjë me mua", tha me vete. Tundi lehtë kokën, vuri thembrat nga kishte majat dhe bashkë me të atin, që ende e kishte në kurriz, u kthye në shtëpi.

11 prill 2022

Kripa në gjellë

Qemal Gurabardhi, pasi u ngrit nga gjumi, u ul të hante mëngjesin. E shoqja, Zarifja, ia kishte përgatitur që pa u ngritur ai. Në sofër i kishte vënë dy vezë të ziera, një copë të madhe djathë, një gjysmë qepe, dy kokrra domate dhe, sigurisht, shishen me raki - raki kumbulle të zier dy herë që Qemali e bënte vetë. Pasi kapërdiu disa kafshata i tha së shoqes:

- Grua, sot jam për rrugë.

- Nga do t'ia mbash? - e pyeti ajo teksa rregullonte një mbulojë mbi minderin e gjerë.

- Aaa, sonte do t'i shkoj Asllanit për darkë! U bënë vite që nuk jemi parë e takuar. Ka pasur shumë sebepe: i vdiqën prindërit, martoi djemtë dhe tani është bërë edhe me nipër. Nuk bën, moj grua, duhet vajtur. U ndamë për së gjalli! Po nuk shkove, as tjetri nuk të vjen.

- Mirë është të vij dhe unë, por nuk më lënë këto të flamosura punë! Bagëtia duhet ushqyer, kopshti duhet vaditur, buka duhet pjekur e shumë të tjera. Nuk po marr dot frymë! - u ankua ajo.